

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 563/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06 czerwca 2022 roku w sprawie sygn. akt. VII K 656/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obraży przepisu postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego i uznanie ich za niewiarygodne w części, w której tłumaczył, że nie miał świadomości co robi i był przekonany o prawidłowości swoich działań, co	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, iż A. S. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z innymi, nieustalonymi osobami, z zamiarem i chęcią wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd i doprowadzenia ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia co do sprawstwa oskarżonego w przypisanym mu czynie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzut obrazy przepisów postępowania sprowadzający się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, a w konsekwencji dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych, okazał się niezasadny.</p> <p>Tytułem wstępu, odnosząc się do</p>				

powyższego zarzutu
- w ocenie
sądu odwoławczego
niezasadnego -
nakreślić trzeba, że
przekonanie sądu
o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całokształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu (tak
np. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 11.04.2018
r., IV KK 104/18,
opubl. Legalis).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.

2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych
starań i wyczerpania
wszelkich
dostępnych środków
poznania prawdy.
Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Kodeks nie
narzuca żadnych
dyrektyw, które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się
do konkretnych
dowodów i nie
wprowadza różnic
co do wartości

poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. A zatem, wydanie przez sąd

rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją przeświadczenia tegoż sądu, wynikającego ze swobodnej oceny dowodów, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta natomiast musi

przez tenże sąd
zostać
przeprowadzona z
uwzględnieniem
obowiązujących w
tym przedmiocie
reguł postępowania
i przy wzięciu pod
uwagę całokształtu
ujawnionego w
sprawie materiału
dowodowego.
Nadto, w kontekście
zarzutu powyższego
zarzutu
apelacyjnego
wskazać należy, że
zarzut odwoławczy
błędny w ustaleniach
faktycznych nie
może polegać
wyłącznie na
polemice z
ustaleniami
faktycznymi
poczynionymi przez
sąd, wyrażonymi
w uzasadnieniu
wyroku, lecz do
wykazania, jakich
mianowicie
konkretnie uchybień
w zakresie zasad
logicznego
rozumowania
dopuścił się sąd
w ocenie zebranego
materiału
dowodowego, a co
więcej, wskazywać
musi na
merytoryczną
niesłuszność
wniosków sądu I
instancji
wyprowadzonych z
określonego
materiału
dowodowego (por.
uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w

rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKa 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W aspekcie powyższego, apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zatem zarzut przedstawiony w apelacji - po jego gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w

sprawie dowodami
- ma w istocie
charakter
polemiczny i opiera
się wyłącznie na
subiektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów. Nie
można w żaden
sposób podzielić
twierdzenia
skarżącego, jakoby
Sąd Rejonowy
dokonał dowolnej
oceny wiarygodności
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego.

Odnosząc się do
szczegółów,
wyeksponować
należy, iż Sąd
Rejonowy
prawidłowo ustalił,
że oskarżony A.
S. (1) w sposób
czynny uczestniczył
w procedurze
polegającym na
odbieraniu
przesyłek – paczek
od osób
pokrzywdzonych w
niejasnych,
budzących oczywiste
wątpliwości, a wręcz
„szemranych”
okolicznościach.
Bowiern miał
świadomość, że o
destynacji (miejscu
docelowym) odbioru
przesyłek
informowano go
na bieżąco w
trakcie dojazdu.
Przed wszystkim,
ustosunkowując się
do twierdzeń

apelanta zauważyć też należy, iż oskarżony faktycznie czynił to wiedząc, że zlecenie obejmuje przewóz paczek. Twierdzenie, jakoby nie miał świadomości o bezprawności swego działania, a przede wszystkim, że nie miał wiedzy do dokonywania oszustwa wobec osób, od których odbierał paczki, słusznie zostało uznane przez Sąd meriti za nieprawdziwe. Zebrane w sprawie dowody przekonują, że oskarżony z premedytacją uczestniczył w przestępczym procederze i to w celu łatwego i szybkiego zarobku. Wszak podjął współpracę z nieznanym mu mężczyzną, który telefonicznie ustalił z nim warunki zatrudnienia, zaś oskarżony nie zweryfikował w żaden sposób, czy rzekoma firma kurierska, w której miał podjąć pracę istnieje rzeczywiście. Twierdzenie, jakoby oskarżony wykazał się daleko posuniętą ostrożnością i pytał, czy nie chodzi o narkotyki, a

także, że uwierzył w „pomoc” ludziom starszym, jest wręcz absurdalne i w świetle sposobu działania oskarżonego zupełnie nielogiczne. W tym kontekście wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na przymiot wiarygodności. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że od wielu lat w przestrzeni publicznej, w telewizji, gazetach i mediach społecznościowych podawane są informacje o różnych sposobach działania oszustów np. wyłudzeń na tzw. „wnuczka”, na tzw. „policjanta”. Tym samym, oskarżony będący mężczyzną w wieku 48 lat, a więc doskonale rozeznany w istniejącej rzeczywistości winien bez trudu ocenić charakter swojej pracy, a co przekonuje, że w istocie wiedział na czym ma ona polegać. Co więcej, z opisu czynności wykonawczych oskarżonego w sposób oczywisty wynika sposób jego postępowania

irracjonalny i
pokrętny,
przyjmowanie
ustnych poleceń
pobierania paczek
od osób starszych
z dużą ilością
gotówki (w jednym
przypadku
oskarżony wprost
przyznał, że widział
pieniądze), w tym
m. in. wyrzucanych
przez okno. To
wszystko jasno i
precyzyjnie
dowodzi, że
oskarżony
świadomie
uczestniczył w
seryjnych
wyłudzeniach od
osób starszych,
działał realizując
powierzoną mu rolę
- kuriera. Nie
jest wiarygodne jak
twierdzi oskarżony,
że nie wiedział
w jakim procederze
uczestniczy.
Stenogramy rozmów
telefonicznych -
wbrew temu co
usiłuje wykazać
obrońca - nie
świadczą tym
samym bynajmniej o
rzekomej niewiedzy
oskarżonego. A
zatem, okoliczność,
iż oskarżony
pozostawał w stałym
kontakcie z
rozmówcą, którego
nie znał i który
miał go szczegółowo
instruować co do
szczegółów
kontaktów z

osobami od których odbierał paczki nie przemawia za uznaniem, że nie miał wiedzy co do zawartości paczek. Tym bardziej, że jak sam oskarżony przyznał, miał kontaktować się z nim z innego telefonu do którego miał zakupione karty telefoniczne – rejestrowane na różne osoby (przy czym, na ich zakup otrzymał pieniądze). Co więcej, z wiarygodnych relacji W. F. i U. M. wynika, że ich matka A. F. rozmawiała z oskarżonym, któremu przekazała w paczce pieniądze i poprosiła go o pokwitowanie, a tenże powiedział wówczas, że pokwitowanie odbioru pieniędzy złoży policjant, który dzwonił.

Rzeczywiście z relacji A. F. (vide k. 6-7) wynika jednoznacznie, że poprosiła oskarżonego o pokwitowanie (oskarżony przeczył, aby fakt ten miał w ogóle miejsce co nie jest zgodne z prawdą), a tenże wskazał wówczas, że przekaze je "pani Sierpień" (tak przedstawiła się K.

F. – mężowi A. F.
- osoba dzwoniąca do niego i małżonki informująca, że jest z komisariatu policji w S.). Co więcej pokrzywdzona w rozmowie z oskarżonym uzyskała od niego informację, że zaparkował swój samochód na innej ulicy, bo nie mógł znaleźć ulicy (...) (to kolejna okoliczność która wskazuje na świadomość uczestnictwa oskarżonego w przestępczym procederze, gdyż w istocie to na polecenie rozmówcy oskarżony zaparkował na innej ulicy). Powyższe oznacza wyraźnie i jednoznacznie, że oskarżony wiedział, co znajduje się w paczkach i wiedział, że oszukuje ludzi, którzy przekazywali mu pieniądze, a on następnie dostarczał je w ustalone telefonicznie miejsca i przekazywał nieznanym osobom. Treść rozmów (częściowo niezrozumiałych wypowiedzi) zarejestrowanych zatem m. in. w dniu 18 lipca 2018 roku (w tym z żoną pokrzywdzonego K. A. F.) nie

deprecjonuje w
żadnej mierze tej
tezy. Podkreślić
należy, że
instruowanie
oskarżonego przez
nieznanego
mężczyznę co do
miejsca odbioru i
dostarczenia
przesyłek oraz
ustawiczne, oraz
kontrolowanie jego
poczynań przez
nieznajomego
rozmówcę, nie
oznacza też wcale,
że jego rola
sprowadzała się
wyłącznie do
nieświadomego
akceptowania i
wykonywania
poleceń. Odbieranie
paczek w kolejnych
dniach odbywało
się w absurdalnie
nietypowych
okolicznościach m.
in. paczki były
wyrzucane przez
okna. W ocenie
sądu odwoławczego
oskarżony
doskonale wiedział –
uczestnicząc m. in.
w odbiorze paczki w
dniu 18 lipca 2018
roku i w kolejnych
dniach opisanych w
zarzutach - że w
pakunkach znajdują
się pieniądze, działał
w zamiarze
bezpośrednim, gdyż
mając świadomość
uczestnictwa w
odbieraniu paczek
osobom
pokrzywdzonym i

przekazywaniu ich z pieniędzmi nieznajomej osobie realizował znamiona przestępstwa oszustwa, gdyż obejmował swym zamiarem też skutek w postaci wyrządzenia szkody innym osobom.

Zauważyć nadto należy, iż współsprawstwo na gruncie art. 18 § 1 k.k. polega na tym, że osoby działają wspólnie i w porozumieniu do realizacji konkretnego przestępstwa. W przypadku oszustwa musi to być dodatkowo zachowanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wprowadzenia konkretnego podmiotu w błąd. Fundamentem współsprawstwa jest porozumienie przestępcze, którego treścią jest wspólne popełnienie konkretnego przestępstwa. Zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze

współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego popełnienia. Podział ról w przestępczym przedsięwzięciu musi być dodatkowo bardzo precyzyjnie opisany, gdyż przyjmując koncepcję materialno-obiektywną współsprawstwa, współsprawcą odpowiedzialnym za całość jest także osoba, która od strony formalnej nie realizuje żadnego znamienia czynnościowego, ale jej wkład w realizację tego znamienia przez pozostałych jest tak istotny, że bez niego z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością do czynu nie doszłoby w ogóle lub w takim kształcie. Znamie współsprawstwa, jakim jest "wspólne

i w porozumieniu wykonywanie czynu zabronionego” realizuje także ten współdziałający, który nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu. Wkład w realizację znamienia skutkowego w ramach przyjętego między sprawcami działającymi w porozumieniu podziału ról, musi być jednak na tyle istotny, by można było przyjąć, że umożliwił on, a nie tylko ułatwił wykonanie wspólnego zamiaru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.01.2022 r., III KK 116/20, Legalis). Określenie „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” przesądza z jednej strony o charakterze tzw. przestępstwa kierunkowego, a jednocześnie jest znamieniem wiążącym się z wartościami ekonomicznymi, jak np. mienie. Pojęcie to stanowiące o celu działania sprawy wypracowano w teorii i praktyce

orzeczniczej na gruncie przepisów kodeksu karnego z 1932 r. (art. 264 § 1 k.k.), jako pojęcie szersze od zysku, obejmujące zarówno przysporzenie mienia obecne, jak i w przyszłości oraz spodziewane korzyści majątkowe. Innymi słowy, chodzi o ogólne polepszenie sytuacji majątkowej sprawcy tego przestępstwa. Użycie zwrotu „wyłudził” w opisie czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczeniowo równorzędne z ustawowym zwrotem wskazującym na cel działania sprawcy, jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Każdemu bowiem „wyłudzeniu” towarzyszy taki właśnie zamiar, zarówno wtedy, gdy sprawca działa, by osiągnąć korzyść majątkową dla siebie, jak wówczas, gdy dąży do osiągnięcia takiej korzyści dla kogoś innego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.12.2021 r., II KK 169/21, Legalis).

W aspekcie powyższego, Sąd Rejonowy

prawidłowo ustalił, że oskarżony A. S. (1) świadomie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w przestępczym przedsięwzięciu, tj. oszustwie "na policjanta" i „na wnuczka” (tak można określić w tym przypadku sposób działania sprawców, gdyż do pokrzywdzonych dzwoniły osoby podające się zarówno za osoby najbliższe, jak i funkcjonariuszy policji), a jego rola była istotna. A zatem, zachowanie oskarżonego naznaczone było świadomością i wolą realizacji porozumienia niezbędnego do przypisania mu współsprawstwa co do oszustw. Wbrew twierdzeniom, oskarżony z pewnością miał wiedzę, że uczestniczy w przedsięwzięciu nie będącym zgodnym z prawem, a mimo to nie wycofał się z niego i do końca wypełniał przekazywane mu polecenia. Biorąc pod uwagę powszechność przestępstw na tzw. „wnuczka” czy

„policjanta”, nie sposób uznać, by nie zorientował się, że uczestniczy właśnie w przestępstwie oszustwa. Wszak odbierał pieniądze od starszych osób i przekazywał je de facto nieznannej osobie trzeciej. Został też zatrudniony przez osobę, której nigdy nie poznał, otrzymywał bardzo szczegółowe polecenia telefoniczne i z całą pewnością nie były to standardowe czynności kurierskie – brak jasnego wskazania odbiorcy pieniędzy, brak upoważnienia za strony pracodawcy, brak wystawienia jakiegokolwiek dokumentu odbioru przesyłki (w jednym z przypadków i to na początku przestępczego proceduru osoba pokrzywdzona wprost poprosiła o pokwitowanie, ale to nie powstrzymało oskarżonego od dalszych bezprawnych działań). Co więcej oskarżony, dzieląc się informacjami o swojej pracy, był informowany przez żonę o jej wątpliwościach co do legalności

<p>tego zatrudnienia i jak stwierdził nie interesowało go, że jego praca w tym charakterze jest bardzo dziwna bo ważne były pieniądze, a więc miał świadomość co do charakteru czynu głównego sprawcy oraz świadomość swojej roli w procederze.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu ewentualnie o przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 292 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p> <p>Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy jest wszechstronna, pełna, logiczna i</p>			

wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k. i stąd też sąd odwoławczy zwolniony był od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takim wypadku wystarczające było więc wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, przy jednoczesnym odesłaniu do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03.09.2021 r., III KK 264/21, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.07.2016 r., II KK 196/16, Legalis).

3.2.

Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora:
 - obraza prawa materialnego a mianowicie art. 33 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oparta na przesłankach przewidzianych przez ustawodawcę w art. 115 § 4 k.k. działania oskarżonego w celu uzyskania korzyści majątkowej winna skutkować orzeczeniem także kary grzywny obok kary pozbawienia wolności;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na stwierdzeniu podstaw do zwolnienia A. S. (1) w całości od kosztów sądowych poniesionych przez Skarb Państwa w przedmiotowej sprawie, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony posiada możliwości ich uiszczenia,</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższego zarzutu</p>				

w pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego **bezwzględnego respektowania** (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Obrazą prawa materialnego będzie niezastosowanie instytucji materialnoprawnych dotyczących środków reakcji karnej o charakterze **obligatoryjnym**, np. nadzwyczajnego złagodzenia lub obostrzenia kary, czy obligatoryjnego orzeczenia o dozorze (D. Świecki, w: Świecki, KPK. Komentarz, t. 2, 2017, s. 150). Tym samym, obrazy prawa materialnego nie stanowi samo nieskorzystanie przez sąd z **fakultatywnie** przewidzianych rozstrzygnięć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis,

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.02.2007 r., IV KK 41/07, OSProk. i Pr. 2007, Nr 9, poz. 14). Jeżeli ustawa stwarza tylko możliwość (ustawodawca używa zwrotu "sąd może") zastosowania określonego przepisu prawa materialnego (np. w przedmiocie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął – art. 33 § 2 k.k.), to przez niezastosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się "obrazy" przepisu prawa materialnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.12.2006 r., V KK 368/06, Legalis). W takim przypadku mogą występować warunki do stawiania wyrokowi zarzutu **błędu w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę wyroku lub w pewnych sytuacjach **rażącej niewspółmierności wymierzonej**

kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). A zatem, charakteru normy prawnej, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, nie ma przepis art. 33 § 2 k.k.

A zatem na gruncie przedmiotowej sprawy nie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego poprzez zaniechania orzeczenia wobec oskarżonego na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił również okoliczności warunkujące zwolnieni oskarżonego od kosztów sądowych (a zatem od opłaty oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania).

Zważywszy bowiem na okoliczność, że oskarżony pracuje jako portier z uposażeniem miesięcznym w wysokości 1550 złotych, nie posiada żadnego majątku

<p> ruchomego, zaś na współwłasność posiada mieszkanie oraz garaż, a także fakt, że ma na utrzymaniu jedną osobę, to rzeczywiście jego stosunki rodzinne, majątkowe oraz możliwości zarobkowe w kontekście jednocześnie konieczności naprawienia szkody osobom pokrzywdzonym w kwocie 54.000 złotych, uzasadniają przekonanie, że nie uiszczy on dodatkowych należności sądowych i nie będzie można ich ściągnąć w drodze egzekucji. Mając powyższe na względzie, Sąd meriti słusznie odstąpił od zasądzenia kosztów, gdyż ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów (art. 624 § 1 k.p.k.). </p>			
<p>Wniosek</p>			
<p> Wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie A. S. (2) w oparciu o treść art. 33 § 2 </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>		

<p>k.k. obok kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności kary 150 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości stawki dziennej na kwotę 20 złotych, a nadto zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku</p>			

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06 czerwca 2022 roku w sprawie sygn. akt. VII K 656/21.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok słuszny, apelacje obrońcy oskarżonego oraz prokuratora niezasadne.</p> <p>Zarzuty apelacyjne skarżących nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>Kontrola instancyjna wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji zainicjowana wniesionymi przez prokuratora i obrońcę oskarżonego apelacjami wykazała, iż Sąd meriti, na gruncie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych w zakresie zdarzeń objętych aktem oskarżenia, wyciągnął słuszne wnioski co do</p>		

tego, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu przestępstw. W tych też okolicznościach, zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy, orzeczenie kary w postaci określonej przez Sąd Rejonowy będzie stanowiło dla oskarżonego wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego A. S. (1), a także konieczność naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych w kwocie 54.000 złotych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.:	

	Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za drugą instancję oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. S. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06 czerwca 2022 roku w sprawie sygn. akt. VII K 656/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 06 czerwca 2022 roku w sprawie sygn. akt. VII K 656/21.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana